

אבל לימנות דברי הכל עד שישחט דאמר קרא במכסת נפשות. מכך שצריך לימוד מיוחד שאין נמנים עליו משישחט, משמע שבשאר כל הזבחים אין המתכפר צריך להיות בעלים על הקרבן בשעת השחיטה, אלא די בשעת הריצוי, הוריקה. וכגון המוכר שלמיו לאחר שחיתתם [בהנחה שלרבי יוסי הגלילי קדשים קלים ממון בעלים הם אף לאחר שחיטה] – ריצה הזבח ללוקח אעפ"י שהזבח לא היה שלו בשעת שחיטה.

יש מי שרצה לדחות שלכך צריך קרא, לאופן שהיה בעלים בשעת שחיטה ומשך את ידיו ושוב בא להימנות קודם הוריקה [ובשפת אמת צדד לפי האמת שמא באופן זה יכול להימנות לרבי שמעון]. אך נראה שאין זו דחיה, כי אם ננקוט שצריך שיהא בעלים בשעת שחיטה, הרי כשנסתלק מהזבח נותק ממנו לגמרי ושוב אף אם יחזור ויקחנו, אין כאן שחיטה – אלא מוכח שאין צורך שיהא הזבח שלו בשעת שחיטה. וכן יש להוכיח מדברי רש"י בבכורות יב. (עפ"י שיעור הגר"ש כץ שליט"א, קיץ תשס"ה).

(ע"ב) בני חבורה שהיה ידיו של אחד מהן יפות – רשאיין לומר טול חלקך וצא. כלומר לחלק מנתו שיאכלנה בנפרד, וכל השאר אוכלים במשותף, אבל אינם רשאים להוציאו מהסתם – שלא כממנה אחר עמו בחלקן שרשאים בני חבורה לומר איננו חפצים להסב עם האדם הנוסף. ואם אין ידיו של אחד יפות, אינם רשאים לכוף זה את זה לחלק מנותיהם אלא אוכלים במשותף (עפ"י מאירי. וכן דייק בספר דבר שמואל (תנינא) מלשון הרמב"ם).

דף צ

זוהא ליכא לאוקמי כרבי יוסי, דהא תני בה והמוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום. משמע שלדברי רבי יוסי הגלילי שקדשים קלים ממון בעלים הם, יכול אדם למכור את שלמיו (וכן משמע ברש"י ובתוס'). [ויש מי שצדד שמדרבנן אסור למכור אף לרבי יוסי הגלילי (עפ"י פני יהושע ב"ק סו. וכן יש לומדים מדברי התוס' לעיל עה סע"ב). ויש חולקים (קצות החשן תו,א)].

ואולם בספר קצות החשן (שם) דן לומר שגם לרבי יוסי הגלילי אי אפשר לאדם למכור קרבנו לאחרים כדי שיתכפרו בו. אפשר רק למכור כדי שיאכלו את בשרו אבל הקרבן קרב לבעליו בלבד. וכתב שהברייתא מדברת במוכר עולתו ושלמיו כדי שיתכפר בהם חברו (כמו שפירש רש"י) ולכן לא עשה ולא כלום אף לריה"ג. [ובזה מישב דברי הרמב"ם שנראה שפסק כרבי יוסי הגלילי ואף על פי כן כתב שהמוכר שלמיו לא עשה ולא כלום, דהיינו במוכר להתכפר בהם אחרים כאמור].

ומה שאמרו שאי אפשר להעמיד הברייתא כרבי יוסי – מפרש שם – הכוונה למה שנאמר בברייתא מעות שבידו חולין, שכיון ששנו בסיפא המוכר שלמיו להתכפר לא עשה ולא כלום, ואף לרבי יוסי הגלילי, הרי שגם קדשים קלים יש בהם קדושה גמורה שאינה יכולה להימכר, ואם כן כיצד יוצאות המעות לחולין הלא אין הקדש חל על הקדש.

[בספר אבן האזל (נזקי ממון ת,א) הקשה על דבריו, הלא ברישא מדובר בממנה אחרים על פסחו, והלא ודאי אפשר למכור חלק מפסחו לאחרים כדי שיעלה הפסח לחובתם, וכיון שכן שוב אפשר להעמיד כריה"ג ולכן המעות שבידו חולין, כי באמת קנה הלה את הקרבן לגמרי.]

ובדבר שמואל כתב לתרץ שזה שאפשר למנות אחרים על הפסח, אינו משום שפסח שונה משאר הקדשים שאפשר למכור את כפרתו, אלא טעם הדבר פרשו התוס' מפני שעל דעת כן הוא מקדיש מתחילה שיצאו בו כל אשר ימנה עליו, הלכך מצד זה אי אפשר שהמעות יתחללו, שהרי תחילת ההקדשה היתה עבור אלו שיתמנו אחר כך ואין כאן מכירה לאחר ההקדשה לכך אין שייך חילול.

נראה שהאבן-האזל הבין שכיון שאמרה תורה שאפשר למנות אחרים על פסחו והרי גם בכל קדשים קלים אפשר למכור הבשר לאכילה לריה"ג, מסתבר שגילה בזה הכתוב שרכישת זכות אכילה בלבד דיה לצאת ידי חובת הפסח [והיינו משום ששונה הפסח משאר קדשים שעיקרו בא לאכילה, ודין האכילה בקרבן מהוה את עיקר דין הקרבנות], נמצאת ההמנאה עצמה מהוה ממילא מכירת הכפרה, וזה מסתבר יותר מאשר לומר שאין די במכירת זכות אכילה וצריך למכור גם את זכות הכפרה והרי אי אפשר למכור כפרתו לאחר, ונצטרך לומר שמלכתחילה דעתו להקדיש עבור כל מי שיתמנה אחר כך [מה גם שאפשר שזה תלוי ברירה].

וכיון שכן חזרת הקושיא מדוע אי אפשר להעמיד כריה"ג והמעות חולין מפני שיכול למכור את הפסח לגמרי.

עוד הקשה באבן האזל, לדברי הקצוה"ח מדוע יכול לחול אתגן על קדשים קלים לרבי יוסי הגלילי, והלא עצם הקרבן אין לו זכות למסור לאחר, רק הבשר לאכילה. וכתב בדבר-שמואל שיש לומר הואיל ואותו בשר שהיא מקבלת באתננה נפסל להקרבה, הרי יש בקרבן הזה חלק שהוא פסול לקדשים, והרי זה כקרבן בעל מום ומחוסר אבר].

וכעיקר דברי הקצות' נמצא כאן בתוס' רשב"א (כאשר העיר בדבר שמואל), שגם לריה"ג אי אפשר למכור כפרתו. אלא שהוא מפרש דברי הגמרא בפשטות, שלכך אי אפשר להעמיד הברייתא כריה"ג מפני שאמרו 'לא עשה ולא כלום' ולריה"ג הלא יכול למכור הבשר להאכל 'ול"ק קושית האבה"ז הראשונה). וע"ע בצל"ח. עוד בישוב דברי הרמב"ם, ע' בחדושי הגר"ר בנגיס ח"ב סו"י ב ושם סו, ט; אבי עזרי (קמא) נזקי ממון א, ח.

– מבואר בגמרא שאין איסור למכור קדשים אלא מצד שאינם שלו למוכרו, ואילו קדשים שהם 'ממון בעלים' – מותר. ומכאן שאין בקדשים הללו איסור-הנאה בהנאה שאינה של כילוי, וכדין תרומה (ע' שבת כו ותוס'), שלכן מותר למכור (ע' בספר זכר יצחק סו"י מט; אגרות משה יו"ד ח"ב קלו, ב).

(ע"ב) 'כגון דמסרינהו לבית דין וכדרב שמעיה דאמר חזקה אין ב"ד של כהנים עומדין משם עד שיכלו מעות שבשופרות'. אם ננקוט שאכילת הקדשים מעכבת הכפרה ואין די בשנראה לאכילה (ע' לעיל נט: ובתוס'), צריך לומר שבכלל עבודתם אכילת כזית מכל חטאת [שמסתבר שאין צריך אכילת כולה אלא די בכזית] כדי שיתכפרו בעליהם לאכול לערב (עפ"י חו"א קכד ל"ד פט: וכן צדד בשפת אמת, שאכילת כזית די לכפר).

'אלא לרב מדאורייתא נמי לא חזי דכתיב איש איש כי יהיה תמא לנפש, מי לא עסקינן שחל שביעי שלו להיות בערב הפסח, דהיינו טומאת שרץ, ואמר רחמנא נידחי'. כבר הקשו התוס' למה אמר להם משה להידחות לפסח שני, יטבלו בו ביום וישחטו עליהם שהרי שוחטים וזורקים על טבול יום? ותרצו: שמא באמת טבלו והיוו אלא שבשעה ששאלו עדיין לא טבלו ואמר להם משה אם לא טבלו היום תדחו לפסח שני.

בדומה לזה כתב הראב"ד (קרבן פסח ו, א): שהמעשה היה כך, ששחטו וזרקו עליהם קודם טבילה והזיה, סברו שיעלה להם הקרבן, ולא שאלו אלא לאחר זמן השחיטה – לכך הוצרכו להידחות.

תירוצ' נוסף כתב הסמ"ג (עשין רכד): לפי שבאותה שנה חל ערב פסח בשבת שהרי אמרו שראשון בניסן היה ראשון למעשה בראשית, והוא אינה דוחה את השבת, וגזרה קדומה היא מימי משה. וע"ע משך חכמה בהעלותך ט, ו ד"ה ובגמ'.

אבל הרמב"ם (קרבן פסח ו, א) למד מכאן ששונה תמא מת משאר טומאות שגם לאחר שטבל והיזו ביום השביעי אין שוחטים וזורקים עליו באותו יום, שלא כטבולי-יום שבשאר טומאות ששוחטים וזורקים עליהם. ולכן אותם אנשים לא היו ראויים להקריב ביום ההוא, גם אם טבלו מקודם.

והשיג על כך הראב"ד, אם כן כיצד למדו בגמרא מהכתוב הזה ששוחטים וזורקים על טמא שרץ, הלא יש לומר דוקא בטמא מת שהוא שונה משאר טומאות שאפילו על 'טבול יום' שלו אין שוחטים וזורקים? ובחדושי הגר"ח (שם) כתב לבאר דברי הרמב"ם, ותורף דבריו הוא על פי מה שפסק הרמב"ם (ביאת מקדש ב, יב) שטמא מת שלא כשאר טמאי מגע, אינו משלח קרבנותיו. חוץ מקרבן פסח שגם שאר טמאים אינם משלחים. נמצא לפי זה שמלבד הדין המסוים בקרבן פסח שהטמא אינו בר הקרבה, יש בטמא מת מניעה נוספת, מצד הדין הכללי שבכל הקרבנות שאינם משלחם כשהוא טמא. ולפי זה יש לומר שזה שטבול יום של טמא מת אין שוחטים וזורקים עליו, הוא רק מצד הדין הכללי אבל כלפי הדין המסוים בקרבן פסח שטמא אינו בר-הקרבה, כל הטמאים שוים בו ואף טבול יום.

והנה פרשת 'איש איש כי יהיה טמא...' מדברת על הדין המסוים בקרבן פסח [והיא כוללת גם טומאות-מת שאין הנזיר מגלח עליהן, בניגוד לדין טבול יום של טמא מת שאינו עושה פסח, שכתב הרמב"ם שהוא רק בטומאות שהנזיר מגלח עליהן ושחייבים עליהן כרת בטומאת מקדש וקדשיו – שיסודו, כאמור, מצד הדין הכללי שבכל הקרבנות], וכלפי הדין הזה אין חילוק בין טומאת מת לשאר טומאות כאמור, הלכך מובן שלמדו מכאן לטמא שרץ.

ע"ע משא ומתן בדברי הגר"ח, בספר אבי עזרי קמא ורביעאה – קרבן פסח ו, א.

עוד בהסבר שיטת הרמב"ם, ע' בצל"ח כאן באריכות; שער המלך קרבן פסח ו, ב; חדושי הנצי"ב כאן; זכר יצחק ט; חזון איש זבחם ד, ז; שערי ישר א, יב; עונג יום טוב יג.

וראה עוד בבאור מחלוקת הרמב"ם והראב"ד על דרך הדרוש, בספר בני יששכר ניסן ד, יא.

דף צא

'האונן... על כולם אין שוחטין עליהן בפני עצמן שמא יביאו את הפסח לידי פסול'. רש"י מפרש: שמא יטמא האונן למתו. ולפי זה אם כבר קברוהו אין שייך טעם זה. ובאמת כל אותו יום יש לו דין 'אונן'. והרמב"ם פירש, שמא מחמת אנינותו ומרירתו ימנע ולא יאכל (זבח תודה). אף לפרש"י י"ל שגם לאחר קבורה יש חשש שמא ילך לבקר את קברו ויטמא, הלכך לא חילקו חכמים בדבר.

'לא אמרן אלא חוץ לחומת בית פאגי אבל לפני מחומת בית פאגי שוחטין עליו בפני עצמו. מאי טעמא, אפשר דאמטו ליה ואכיל ליה'. מכאן משמע ש'בית פאגי' הוא בקצה ירושלים כדברי רש"י ורבנו חננאל, ועד לאותו מקום אפשר לאכול את הפסח. חוצה לו – אסור לאכול. ותמה הגרעק"א על הרמב"ם (בפיה"מ למנחות פ"א ורע"ב שם), שבית פאגי הוא מקום סמוך להר הבית שאופים שם את המנחות.

וכבר כתבו שהיו שני מקומות שנקראו כן, ובית פאגי האמור כאן נמצא בגבול ירושלים, שלפנים הימנו אוכלים קדשים קלים, וחוצה לו [או אף בו עצמו] אין אוכלים (ע' בספר הערוך 'פגי' ובערוך השלם). ע"ע במובא ביוסף דעת מנחות צה:

'לא שנו אלא גל עגול אבל גל ארוך פטור מלעשות פסח שני'. פירש ריב"א: גל עגול דרכו להיות בשיפוע, רחב למטה ומתקצר ועולה באמצעו. לפיכך כשמתחיל לפקח את הגל מראשו שבאמצע, ודאי האהיל על המת מקודם (עפ"י תוס' רשב"א. וכן מובא בשם רבנו חננאל).

- א. התנו בפירוש שלא לחלק – אפילו ידיו של אחד יפות אינם נחלקים, שמסתמא אף על דעת כן התנו. אבל אם מינה אחרים בחלקו – רשאים לחלק, שעל דעת כן לא התנו (עפ"י תוס').
- ב. אין בני חבורה יכולים לתבוע על העבר מה שאכל יותר מהם, שכל שעדיין לא חילקו, כל אחד אוכל כאות נפשו (עפ"י פוסקים).
- ג. אף על פי שאם ממנה אחרים על חלקו, יכולים בני חבורתו להיפרד באכילתם כאמור, אבל כשאינו ממנה אחרים אלא שידיו יפות, נראה שאינם רשאים להוציאו לגמרי מחבורתם רק מחלקים מנתו בנפרד, שלא יאכל עמהם בקערה אחת. וכשאינו ידיו של אחד יפות – אינם רשאים להפריד המנות ללא הסכמת כולם. ואולם בסיבולת רשאים לברר לכל אחד חלקו אפילו אין ידיו של אחד יפות, הואיל וקצב האכילה שונה מאדם לחברו (עפ"י מאירי).
- ד. יש לומר כאשר אחד מהם חלש וידיו רפות, אינו יכול להסתלק מהם, כי רק הרוב יכולים לדחות את היחיד, לא היחיד את הרוב (שפת אמת).

דפים פט – צ

- קסד. א. הממנה אחרים עמו על פסחו – מה דין המעות שקיבל, האם הן חולין או קודש?
ב. המוכר עולתו או שלמיו – האם מה שעשה עשוי אם לאו? מה דין המעות?
ג. האם איסור 'אתנן זונה' חל על המוקדשין?
ד. האם קרבן פסח ממון בעלים הוא או ממון גבוה?

א. הממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו (רש"י: חגיגת י"ד. יש מדייקים מדבריו שחגיגת ט"ו אינה באה בשותפות. מנחת חינוך) – מעות שבידו חולין. ואין צריך לומר אם הקונה לא הקדיש אותן מעות אלא אפילו הקדישן לשם פסח – הרי הן חולין מפני שדעתו של המקדיש מעות לשייר בקדושתן, ליתנם מתת חולין לבעל הפסח שיוכל להוציאם לצרכיו. כן היא דעת רבי (ואם ימעט הבית מהיות משה – החיהו [את האיש / הבית] משה). וחכמים חולקים, ולדבריהם אין שויר והרי המעות קודש. ונחלקו בדבר רבה ורבי זירא; אחד אמר, אפילו לרבי אין להוציא לחולין לגמרי אלא לצורך אכילת מצה ומרור שמכשירי הפסח הם (על מצות ומררים יאכלהו), אבל לא ליקח בהן חלוק וטלית. וחכמים אוסרים אף במצה ומרור – מלבד לצורך קניית עצים לצלייתו שהרי זה כגוף הפסח (מהיות משה – החיהו לשה. כגרת רש"י). ואחד אמר: במצה ומרור הכל מודים שמותר, לא נחלקו אלא על חלוק וטלית וכדו'. הלכך מה שאמרו מעות שבידו חולין אינו אלא לענין מצה ומרור (תוס').

ולפי דעת רבי אושעיא סובר רבי שאפילו בקדושת הפסח עצמו אדם משייר, ולדעה זו ודאי מעות שבידו חולין לכל דבר שהרי הפסח עצמו משייר בקדושתו ויכול למכרו ומעות המקח המוקדשות מתחללות על הקרבן ויוצאות לחולין.

להלכה מותר ליקח מצה ומרור אבל לא שאר צרכים (עפ"י רמב"ם ק"פ ספ"ד ובכס"מ שם ובהל' איסור"מ ד, טו) שפסק כרבי, ובמחלוקת רבה ור"ז צ"ל שפסק לחומרא, וכ"פ באור זרוע – מובא בליקוטי הלכות. ובל"ה כתב בדעת הרמב"ם שפסק כחכמים ובמחלוקת רבה ור"ז פסק לקולא. ויש מתירים ליקח אפילו חלוק וטלית (מאירי; וכ"כ המשנה-למלך בדעת הרמב"ם).

- ב. המוכר עולתו ושלמיו – לא עשה ולא כלום. וקנסו חכמים את הלוקח שהמעות שנתן יפלו לנדבה. ואפילו היו יותר מכדי דמיהם – המעות כולן יפלו לנדבה (רבא).
לדברי רבי יוסי הגלילי שקדשים קלים ממון בעלים הם – יכול אדם למכור שלמיו.

- א. מדובר במעות חולין, אבל מעות שכבר הקדישום לשלמים, אי אפשר שיפלו לנדבת ציבור לקיץ המזבח שהן עולות (תוס'). ויש אומרים שיפלו לנדבות שלמים, שלא כ'נדבה' שבכל מקום (הנצי"ב בדעת הרמב"ם).
- ב. בקצות החשן (תו, א) כתב שגם לרבי יוסי הגלילי אי אפשר למכור שלמיו על מנת שיעלה הקרבן בשביל אחר אלא מוכר זכות אכילת הבשר בלבד. ובוהו ביאר דברי הרמב"ם. וכן נמצא בתוס' רשב"א. וכן כתב הצ"ח.
- ג. בפני יהושע (בב"ק סו) כתב שגם לרבי יוסי אסור למכור מדרבנן, ואם מכר – קנסוהו. וקצות החשן (תו, א) חולק.

ג. נתן לזונה מוקדשין באתננה – הרי אלו מותרים. ולא משום שאינם שלו לאוסרים, כי אף בקדשים קלים לרבי יוסי הגלילי, או שממנה אותה לפסחו לרבי שממון בעלים הוא [כדברי רבי אושעיא], גם כן לא נאסרו משום שנאמר לכל נדר – פרט לנדור.

הרמב"ם (איסורי מזבח ד, טו) כתב שאתנן חל על עופות מוקדשין מדברי קבלה, אבל דעת רש"י והראב"ד אינה כן, ו'עופות' שאמרו במשנה שנאסרו – של חולין הם (ומבואר בראשונים שלא גרסו בגמרא 'עופות ד חולין').

ד. כנזכר, נחלקו חכמים ורבי האם יכול אדם להמנות אחרים על פסחו וליקח בדמים [שהוקדשו כבר על ידי הקונה לשם פסח] חפצי חולין או מצה ומרור. ופירש רבי אושעיא שלדברי רבי אדם משייר בקדושת הפסח, כך שקדושת הדמים יכולה להיתפס בחולין שבו ועי"כ מתחללים הדמים. ואולם אביי סבר לפרש שאפילו לרבי אין שיוור בקדושת הפסח אלא אדם משייר רק בקדושת המעות, ליתנם מתנת חולין לבעל הקרבן.

כנ"ל, יש אומרים שהלכה כרבי וכו' אושעיא שאדם משייר בקדושת הפסח ומותר ליקח כל דבר במעות (עפ"י מאירי ומשל"מ). וי"א שאין התר ליקח במעות אלא מצה ומרור (כס"מ). וכן נקט לעיקר בלקוטי הלכות.

דף צ

קסה. האם שוחטים וזורקים את הפסח על האישים דלהלן?

- א. זב וזבה בשביעי שלהם; בשמיני.
 ב. שומרת יום כנגד יום.
 ג. נדה בשביעי שלה.
 ד. טבול יום; מחוסר כפורים.
 ה. טמא שרץ; טמא מת בשביעי שלו.
- א. זב שראה שתי ראיות, הואיל ואינו מביא קרבן – שוחטים וזורקים עליו בשביעי שלו. לדברי רב, דוקא אם טבל תחילה אבל קודם טבילה אין שוחטים וזורקים עליו מדין תורה מפני שהוא טמא כעת, הגם שיכול לטבול עד הערב ולאכול (ולמד זאת מאותם אנשים שנדחו לפסח שני שהיו טמאי מת שחל שביעי שלהם בערב הפסח). ולדברי עולא, אפילו קודם טבילה שוחטים וזורקים עליו.

א. הלכה כרב (רמב"ם קרבן פסח ו,א). ואפילו בדיעבד, אם שחטו וזרקו עליו קודם שטבל – לא יצא ידי חובתו (עפ"י הראב"ד, ומסתבר שגם הרמב"ם מודה לזה. תורת הקדשים).
ב. יש מקום לומר שלכתחילה אין שוחטים על הזב בשביעי שלו בפני עצמו, שיש לחוש שמא יראה אחר כך ונמצא סותר למפרע והרי הפסח בא לידי פסול (ע' תורי"ד שהקשה מדוע לא שנינו במשנה שאין שוחטים עליו בפנ"ע).

זב שראה שלש ראיות, וכן זבה (גדולה), אין שוחטים וזורקים עליהם בשביעי שהרי אינם ראויים לאכילה עד שיביאו כפרתם למחר, אבל בשמיני – שוחטים וזורקים על הזב אפילו קודם הבאת כפרתו מפני שיכול להביא באותו יום ולאכול לערב. וימסור תחילה קרבנותיו ליד בית דין [חזקה עליהם שיקריבו עד הלילה], שאם לא כן יש לחוש שמא יפשע ולא יביא כפרתו.

א. כ"מ בגמרא. וכ"כ הרמב"ם ק"פ ו,ד. וכן כתב רש"י בד"ה מסתברא. ורעק"א הקשה על מקור הדבר למסקנא. ונראה שכן משמע בגמרא ממה שאמרו 'קמ"ל כדרב שמעיה' – משמע שרק משום חזקה זו מתירים להם להביא הפסח.

אך נראה שבדיעבד אם שחטו עליו ולא מסר כפרתו ולא הקריבה – פטור מפסח שני כי מ"מ נחשב 'ראוי' באותה שעה, בדומה לחבוש אצל גויים ששחטו עליו, שאף אם לבסוף לא הוציאוהו פטור מפ"ש כי היה ראוי לצאת (רמב"ם ה,ט).

ב. למאן דאמר נשים בפסח רשות, נראה לכאורה שאם הזבה לא הביאה כפרתה לא ישחט עליה את הפסח, שאין לדחות עשה דהשלמה בהבאת קרבנותיה לאחר התמיד. ואולם יש לומר שזבה שמביאה עוף שאין למזבח אלא דמו – מותר לריב"ב לעיל נט. ושמה לתנא קמא שם אסור מדרבנן, ע"ש. והצל"ח נקט שדבר פשוט ששוחטים וזורקים אפילו לא הביאה כפרתה. גם יש מקום לומר שאם כבר נדחה עשה דהשלמה בהבאת שאר קרבנות מחו"כ, שוב קרב הכל.

ב. שומרת יום כנגד יום, שוחטים עליה בשני שלה הואיל וספרה מקצת היום. ראתה שני ימים – שוחטים וזורקים עליה בשלישי. [ואם לאחר ששחטו ראתה – נתבאר לעיל פא].
משמע בגמרא שלדעת האומר שוחטים וזורקים על טמא שרץ ועל טמא מת בשביעי שלו, גם בזו שוחטים עליה אף קודם טבילתה, ולמ"ד אין שוחטים על טמא שרץ, אין שוחטים עליה עד שתטבול.
לכאורה נראה שאין לשחוט את הפסח עליה בפני עצמה, שמא תראה ותסתור ונמצא הפסח בא לידי פסול וכנ"ל (ע' תורי"ד).

ג. נדה, אין שוחטים וזורקים עליה בשביעי שלה, שאף על פי שאינה מחוסרת כפרה אך הואיל ואין הנדה [והיולדת] טובלת אלא בליל שמיני [בניגוד לזבה], אם כן אינה יכולה לאכול בקדשים עד ליל תשיעי שהרי טעונה הערב שמש לאחר טבילה.

ד. שוחטים וזורקים על טבול יום ומחוסר כפורים שהרי הם ראויים לאכול לערב, לאחר הערב שמש / הבאת הכפרה.

א. הרמב"ם (קרבן פסח ו,ב) פסק אין שוחטים וזורקים על טבול יום של טמא מת – בטומאות גמורות שהנזיר מגלח עליהן ויש בהן חיוב כרת על אכילת קדשים. וכן דעת המאירי. אבל הראב"ד והתוס' חולקים.